

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 262. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992358463328/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

bestandig rastløs, raslende, daskende, aldrig træt
med flyvende Albuer, klirrende Pinde, evig Larm
hnu Strikkestrømpen tumled med ihærdig Kraft.

Pudsigt bliver denne Satire, hvor den frivilligt eller ufri-
villigt kommer til at se ud som en Parodi paa den bekendte
romerske Elegi, hvor Goethe trommer Heksametret paa sin El-
skedes Ryg:

Engang, da Ægtelejet helligt favned os
— paa Himlen skinned Lunas kyske Lys —
attræende den gyldne Afrodites Gnnst
omlattet jeg af sølverhvide Arme laa,
og drømte om, hvad Underbarn af sliq en Nat,
hvad for en Helt, kraftpansret, stor, af dette Skød
der vel i Tidens Fyde vilde Lysst se —
Da føler jeg paa Ryggen over mig lette Slag,
indbilder mig, at Kærtegn kildrer Skuldren mig,
og smiler front og sindrigt til min søde Brud,
Men Skuffelsen mig ramte med sin Helvedskval;
ihl Strikketøjet dansed lystigt paa min Ryg,
ja just i Hælens Bøjning stod Arbejdet, hvor
den Kyndigste endog, af Tøllen træt, taer fejl.

Overfor en saadan Dyrkelse af det Nyttige forstaar man, at
Formaalsløsheden anbefales.

Men Formaalsløsheden hænger sammen med Lediggangen.
«Kun Italienerne, hedder det, forstaar at gaa, kun Orientalere for-
staar at ligge, men hvor har Menneskeaanden udviklet sig finere
og sødere end i Indien! Og i alle Himmelstrøg er det Ledig-
gangen, der adskiller Fornemme og Simple, og som derfor er
det egenlige Adelsprincip.»

Denne sidste Ytring er lav, men ved sin Frækhed saa meget
mere betegnende. Dette er Maaden, hvorpaa Romantiken stiller
sig til Menneskehedens Mængde. Det at have Raad til Intet at
bestille, det er for den det sande Adelsbrev. De, som driver
de brødløse Kunster og forsørges af Andre, Konger og Riddere
som i Fouqués og Ingemanns Romaner, Kunstnere og Poeter
som hos Novalis og Tieck, det er dens Helte. Den udskiller
sig fra Menneskeheden. Den vil Intet udrette for den, den har
kun sine Foretrukne for Øje. Helten og Hellinden i *Lucinde*,
det er den geniale Kunstner og Genikvinden; det er Natur- eller
Kunst-Ægteskabet mellem dem alene, som forherliges. Derfor